

Dienes Pista sírjánál*

Kedves Pista!

Tizennégy éve jártam ebben a sírkertben, amikor Tőled búcsúztunk. Szomorú, hogy már több ismerősömmel találkozom a sírhantok alatt, mint ahányan még rám köszönnek.

Kedves tanítványommal és barátommal minden évben bejárjuk a szegedi temetőket, gyertyát is gyújtunk, s mindig emlegetünk téged, hiszen Te is a szegedi múzeum csapatához tartoztál. Gondold meg, azok közül, akik ötvenhatban hallgatták a rádiót Lojzi szobájában, már csak én élek. Igaz, eltelt vagy két emberöltő, de nincs akivel révedezhetnék közös emlékeinken.

Úgy gondoltam, most beszélgetek veled kicsit.

Ha lejönnél Szegedre, nem találnád meg a régi szép helyeket. Már a kendergyárat is lebontották, ahonnan ketten hoztuk el a mártír vérébe mártott trikolorót. Mennyire fenyegettek, hogy majd a Havranekné bosszút áll. Lehet, hogy nem is így hívták a mindenható párttitkárt, szerencsére a nevét is elnyelte az idő. Nem is voltunk tisztában azzal, milyen veszélyes dolgokat művelünk. Kitorhettük volna a nyakunkat. Ha keresnéd, nincs meg a Fülöp, a Bajszár, a Tóth, a partfürdő is más, meg még az öreg hid is.

A torony előtt azonban még mindig ott vannak a gyönyörű magnóliák, akik szólnak, ha nem látnánk: tavasz van. Nincs meg a Hági, a Hungária, a Tisza szálló, van viszont rengeteg panzió.

Rengeteg emléktábla jelzi a jeles szegediek emlékét, csak az a baj, hogy a mai szegediek nem tudják, kiről szól a megemlékezés. Bálint Sándor bácsinak három szobra is van. Azzal büszkélkedek, én vagyok a körörsztapja, mivel én neveztem el legszögedibb szögedinek.

Az én koromban már csak emlékeiben él az ember, s Te ebben a fő helyen állsz vagy ülsz merengve, s nézel magad elé, majd legyintesz, „mindegy...” Rólad csak szép emlékeim vannak. A szép szegedi hónapok a városban is, a tanyák között is. Téli estén a rengeteg tojásos borleves,

* Ez a megemlékezés 2009. december 1-én Dienes István születésének 80. évfordulója alkalmából hangzott el a nyíregyházi Északi vagy más nevén Morgó temetőben.

majd Pesten a múzeumi délelőttök Dajbukát műhelyében, a nagy viták a Bajtársban és a gombfoci bajnokságok a Várna utcában. Sokáig tartana, mire minden kalandunkat elsorolnám.

A Szentmihályi úton, a Gvadányi utcában már csak egyszer-kétszer voltam nálad, a Visegrádi utcában egyszer sem. Mégsem távolodtam el tőled, mert te is ifjúságom fontos része maradtál. Ma már mosolygunk azon, ami egykor rettentő fontosnak tűnt, mára gyermeki fontoskodássá kicsinyült.

Az öregedés ismérve a sok beszéd is, így hát abbahagyom a nosztalgiázást.

Hoztam Neked koszorút a kortársak nevében, Szegedről is, máshonnan is. Ha lehet, jövőre megint találkozunk, ha nem itt, akkor odaát. Gondolom, azt is megkérdeznéd, merre megy most a világ? Hiteles válaszul csak a kedves nótánkat tudom idézni: *„Erre is, arra is, vagy talán semerre.”*

Nyíregyháza, 2009. december 1.

TROGMAYER Ottó